

ת"פ 48846/03/14 - רשות המיסים, היחידה המשפטית, אזור מרכז ותיקים מיוחדים נגד זיאד דרארגה, דרארגה זיאד נקיון ואספקת כח אדם בע"מ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 48846-03-14 רשות המיסים, היחידה המשפטית אזור מרכז ותיקים מיוחדים נ' דרארגה
ואח'

בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה רשות המיסים, היחידה המשפטית אזור מרכז
ותיקים מיוחדים

נגד

הנאשמים 1. זיאד דרארגה
2. דרארגה זיאד נקיון ואספקת כח אדם בע"מ

הכרעת דין

רקע

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע 47 עבירות של ניכוי מס תשומות מבלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38, במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 117(ב)(5) בצירוף סעיף 117(ב)(2)(3) בחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "**החוק**"), ועבירה של הכנה, ניהול או הרשאה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבונות כוזבים במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, בניגוד לסעיף 117(ב)(6) בחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשמת הינה חברה העוסקת בניקיון ובאספקת כוח אדם, והנאשם הינו הבעלים הרשום ומנהלה של הנאשמת. במהלך השנים 2008-2011, קיבלו הנאשמים 47 מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס על שמות עוסקים שונים, מבלי שעשו או התחייבו לעשות את העסקאות אשר לגביהן הוצאו חשבוניות אלו. סכומן הכולל של החשבוניות אשר נטען כי הן פיקטיביות הינו 7,093,036 ₪, וסכום המס שנוכה בגין הינו 973,445 ₪. נטען כי הנאשמים רשמו את החשבוניות בספרי הנהלת החשבונות שניהלו, וניכו שלא כדין את סכומי המס המגולמים בהן בדיווחיהם התקופתיים למנהל מס ערך מוסף.

בתשובתם לאישום אישרו הנאשמים כי הנאשמת הינה חברה העוסקת בניקיון ובאספקת כוח אדם, וכי הנאשם הינו הבעלים והמנהל של החברה. כן אישרו כי קיבלו את 47 חשבוניות המס המפורטות בנספח לכתב האישום, ורשמו אותן

עמוד 1

בספרי הנהלת החשבונות. הנאשמים כפרו בכך שהחשבוניות אינן מבטאות עסקאות אמת ואינן בנות ניכוי, כפרו בטענה כי במעשיהם התכוונו להתחמק ולהשתמט מתשלום מס, וטענו כי החשבוניות מפורטות לגבי מהותן, סכומן ומקום ביצוע העבודה.

דין

נוכח תשובת הנאשמים לאישום, אין חולק כי הנאשם קיבל את חשבוניות המס הנטענות, רשם אותן בספרי הנהלת החשבונות של החברה, וניכה בגינן מס. גדר המחלוקת בין הצדדים הינה בשאלה האם החשבוניות מבטאות עסקאות אמת, שמא ידע הנאשם כי הן פיקטיביות, ואם התכוון במעשיו להשתמט מתשלום מס.

לאחר שבחנתי את הראיות והעדויות שנשמעו בפניי, נמצא כי הנאשמים ניכו חשבוניות של חברות אשר בעליהן הרשומים היו בחלקם אנשי קש אשר הסכימו לרישום החברות על שמם, ובחלקם לא ידעו כלל כי נרשמו חברות על שמם, לא ידעו כי הוצאו חשבוניות לחברות אלו, ונפלו בעניין זה קורבן למרמה שעשו אחרים בחברות אשר נרשמו על שמם ללא ידיעתם (ר' עדויות נאדר מוסטפא, עו"ד מוחמד עלי חטיב, מולאזם חמאדה, מהתבי שאול, סלמאן אבו ראשד, חאלד אבו רמילה, אעמס פאדי, אבו אסעד מרואן, ועוד). ככלל, בעלי החברות מסרו כי אינם מכירים את הנאשמים או מעורבים אחרים אשר פעלו עם הנאשמים, למעט שני חריגים אליהם אתייחס בהמשך.

ב"כ הנאשמים אישר בסיכומיו כי בעלי החברות לא באו בדין ודברים עם הנאשם, וכי בעלי החברות אינם מי שביצעו את העבודה הנטענת. הובהר כי נהיר כיום כי לא ניתן היה לקזז את החשבוניות כפי שנעשה, שכן אלו לא הוצאו כדין בהתאם לסעיף 38 לחוק המע"מ. עם זאת, לטענת הנאשמים לא היתה להם מטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, כדרישת סעיף 117(ב)(5) בו הואשמו, שכן אף שהנאשם קיבל את התקבולים הנטענים בכתב האישום וניכה אותם בדיווחיו התקופתיים, הרי שהוא לא ידע ולא יכול היה לדעת כי החשבוניות שנוכו הינן פיקטיביות, שכן לא הוצאו על ידי החברות הרלוונטיות.

לטענת הנאשם, במסגרת עיסוק הנאשמת בנקיון ובאספקת כח אדם, ביצע עסקאות עם קבלני משנה, כאשר נזקק לפועלים נוסף על עובדיו הישירים. קבלני המשנה סיפקו לו פועלים - והחשבוניות בגין עסקאות אלו הינן החשבוניות נושא כתב האישום (ור' גם הודעותיו ת/47-48). לפיכך, לטענתו החשבוניות משקפות עסקאות אמת, הוא לא יכול היה לדעת כי הן פגומות, והוא עצמו רומה או הולך שולל על ידי אדם בשם אברהים ג'בארין (להלן: "ג'בארין"), אשר הציג בפניו מצג כאילו הכל נעשה ברשות וכחוק, ותוך הצגת מסמכים מטעים.

ייאמר כבר עתה כי גם חוקרי המע"מ העידו כי הנחת המוצא שלהם היתה כי העבודה הנטענת בוצעה, אלא שלא באמצעות החברות לגביהן הוצאו החשבוניות. אף ג'בארין, אשר בעצמו נידון והורשע בגין אספקת חשבוניות מס של העוסקים השונים לנאשמים שבפניי, העיד כי סיפק לנאשם עובדי ניקיון וחקלאות במשך כשנתיים, הגם שהחשבוניות היו של עוסקים אשר לא ביצעו עסקאות עם הנאשמים (ור' ת/65). זאת מאחר שג'בארין לא נרשם בעצמו כעוסק מורשה, ונהג לדבריו לקבל מאחרים חשבוניות עבור עבודתו עם הנאשם.

בהקשר האמור יובהר כי חשבונית אשר הוצאה על ידי מי שלא היה שותף אמיתי לעסקה הינה פיקטיבית, ואסורה בניכוי. לפיכך, אף אם בוצעה עסקה על ידי העוסק, אולם חשבונית המס שסופקה לו לא היתה של הספק

אלא של צד אחר, אשר אינו צד אמיתי לעסקה שבוצעה, הרי שהחשבונית אינה משקפת את העסקה שבוצעה, שכן לא בוצעה עסקה בין מוציא החשבונית לעוסק.

בע"א 4069/03 מ.א.ל.ר.ז. שיווק מתכות בע"מ נ' מנהל מכס ומע"מ נקבע כי "הדרישה כי החשבונית תוצא כדין אינה אך דרישה טכנית, כי אם גם מהותית. על החשבונית לשקף עסקה אמיתית בין הצדדים הנכונים והאמיתיים לעסקה".

בהתאם, דחו בתי המשפט את ההבחנה בין חשבוניות אשר מאחוריהן לא עומדת כל עסקה, לבין חשבוניות המתייחסות לעסקאות שנעשו בין שני צדדים שאינם העוסק ומנפיק החשבונית (ר' רע"פ 5718/05 דני אוליבר נ' מדינת ישראל).

לפיכך, השאלה העומדת בפני אינה האם ניתן היה לנכות את החשבוניות - שכן נהיר כי התשובה לכך הינה שלילית - אלא מה היתה מודעות הנאשם לנסיבות.

בע"פ 91/92 חליל קאסם נ' מדינת ישראל נקבע:

"ניכוי מס תשומות יכול להיעשות רק על יסוד חשבוניות שנערכו כדין בקשר לעסקאות שמי שמבקש את הניכוי היה צד להן. איסוף חשבוניות בדרך אחרת והצגתן כחשבוניות שנערכו במהלך עיסקי של מי שחייב במס, הוא מעשה מרמה ..." (כל ההדגשות בהכרעת הדין - שלי).

נפסק כי עבירה לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק המע"מ, הינה עבירה של מחשבה פלילית הדורשת יסוד נפשי מוגבר של כוונה מיוחדת, וכי על המאשימה להוכיח את מודעות הנאשם, ובכלל זה את המטרה - "להתחמק או להשתמט מתשלום מס".

"עוסק המסתמך על חשבונית שאינה משקפת עסקת אמת, לניכוי תשומות, מתכוון להקטין בדרך זו, שלא כדין, את סכום המע"מ שעליו לשלם, ובכך יש משום כוונה להתחמק מתשלום מס" (רע"פ 9008/01 מדינת ישראל נ' א.מ. תורג'מן בע"מ. ר' גם רע"פ 10945/07 יגיל שירותי שמירה ונקיון (1997) בע"מ נ' מדינת ישראל ורע"פ

1054/07 צמרת אויאשן 1988 בע"מ נ' מדינת ישראל).

נקבע כי -

"משהוכחה המודעות הנדרשת, חזקה כי המסתמך על החשבונית הפיקטיבית לשם ניכוי מס תשומות, עשה זאת במטרה להתחמק מתשלום מס" (ע"פ (מחוזי י-ם) 2370/08 מדינת ישראל נ' חברת נאגם שווק ויצירת מתכת בע"מ).

עוד נפסק, כי קיים קושי מובנה להציג ראיות ישירות למודעות הנאשם לנסיבות, ולפיכך ניתן ללמוד על היסוד הנפשי באמצעות חזקת המודעות, התנהגות הנאשם, ראיות נסיבתיות וכן הנסיון והשכל הישר (ר' ע"פ (מחוזי מרכז) 39054-10-13 מדינת ישראל נ' כהן). כן הובהר כי שיטת הטלת המע"מ, הנסמכת על מערכת אכיפה עצמית, מחייבת את העוסק לברר את זהות המתקשר עימו:

"יסוד הכוונה הפלילית המיוחדת האמורה, קרי - הכוונה להתחמק או להשתמט מתשלום מס,

עמוד 3

ככל יסוד נפשי של כוונה מיוחדת, הנו מצפונות לבו של עושה העבירה, ומטבע הדברים שניתן על-פי רוב להסיקו, בין מהתנהגותו של הנאשם, בין מעובדות חיצוניות ובין מראיות נסיבתיות אובייקטיביות (ראו: ע"פ 575/72 מדינת ישראל נ' שבת, פ"ד כח(1) 78; ע"פ 1182/99 הורוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 1). על-כן נפסק בתחום העבירות הפיסקליות, כי ככלל, עצם המעשה של הפחתת ההכנסה המוצהרת על-ידי הנישום, מסירת ידיעה כוזבת על-ידו או השמטת פרטים מדו"ח, תוביל למסקנה בלתי נמנעת, לפיה התכוון הלה להתחמק מתשלום מס, אלא אם כן יש בפיו הסבר סביר היכול לעורר ספק בדבר כוונתו הפלילית" (ע"פ (מחוזי ים-40033/07 "גיל" שירותי שמירה וניקיון (1997) בע"מ נ' מדינת ישראל).

כך גם נקבע כי הלכת הצפיות חלה על העבירה בה מואשמים הנאשמים, ועל סמכה ניתן להסיק את המחשבה הפלילית (ע"פ (מחוזי ת"א) 71845/04 צמרת אויאשן 1988 בע"מ נ' מדינת ישראל בית המכס יפו), כאשר נלמדת "מודעות לאפשרות קרובה לוודאי של התממשות המטרה של התחמקות מתשלום המס":

"דיווח על חשבוניות כוזבות וכאלה שאינן משקפות את העיסקה האמיתית, וניכוי מס תשומות שלא לפי הוראות חוק מע"מ והתקנות, מקטין את ההכנסות לצורך תשלום המס. מודעות לסיטואציה כזאת יוצרת ידיעה ממשית שאסור לעוסק לעשות שימוש בחשבונית הנועה. משהשתמש העוסק בחשבונית בניגוד למותר, הרי שמטרתו היתה לנכות מס תשומות, וכפועל יוצא להפחית את ההכנסות ומכאן נלמדת כוונתו להתחמק ממס. שאם לא כן, היה מסרב לקחת חלק במעגלי הכזב והדיווח הבלתי אמיתי."

כעולה מכתב האישום, הנאשם ניכה חשבוניות של 9 חברות שונות (בהן עוסק מורשה אחד), על פני תקופה של כארבע שנים, ובסכום מצטבר של למעלה מ-7 מיליון ₪.

הנאשם טען, כאמור, כי בתקופה הרלבנטית עבד עם ג'בארין כקבלן משנה, ודרכו התקשר עם כל החברות נשוא כתב האישום.

משנשאל באשר לבעלי החברות השונות, השיב כי נוכח יחסי האמון שהיו לו עם ג'בארין, כל הקשר עימם נעשה באמצעות ג'בארין. הנאשם טען כי ג'בארין הוא שהביא את הפועלים והוא שנתן לו את החשבוניות ואת מסמכי החברות. הוא נשאל לגבי כל אחת מהחברות והשיב כי ג'בארין היה בעליהן, מורשה החתימה בהן, שותף, וכיוצא בזה (ת/48). כאשר נשאל אילו פרטים הוא מכיר לגבי החברות, ובכלל זה את מיקומן, מספרי הטלפון ועוד, השיב כי אינו יודע דבר על החברות או אף על זהות הפועלים. גם כשעומת עם העובדה שהחברות לא היו רשומות על שם ג'בארין, ונשאל כיצד קשר בין ג'בארין לבין החברות, השיב כי אינו זוכר אם בדק את הפרטים, שכן האמין לג'בארין.

הוא טען כי בינו לבין ג'בארין יש חוזה במסגרתו נכתב כי ג'בארין הוא בעלי החברה (עמוד 62 שורות 27-30), אולם לא הציג כל חוזה שכזה.

מנגד, **העיד ג'בארין** כי הנאשם לא שאל אותו מיהם בעלי החברות, ולכן לא אמר לו דבר בעניין. לדבריו, לנאשם לא היה חשוב לדעת מהיכן מגיעים הפועלים, והוא הסתפק בכך שהפועלים יגיעו לביצוע העבודה. לדבריו הנאשם הבין שהוא הבעלים של הפועלים שסיפק, והמעביד הישיר שלהם.

בכל הנוגע להחלפה התכופה של החברות עימן לכאורה התקשר, טען הנאשם כי לא חשב על כך, לא שם לב לשם החברה, והתמקד בכך שהעבודה נעשית כשורה. לדבריו לא אמר דבר לג'בארין באשר להחלפת החברות, ואף ג'בארין לא אמר לו דבר על כך. משנשאל שוב, השיב כי ג'בארין נתן לו מספר הסברים, אותם אינו זוכר (ע' 60, ש' 18-27). לדבריו ג'בארין סיפק לו פועלים אשר עשו את עבודתם נאמנה, הוא היה מצוי אתו בקשרים טובים, ג'בארין אכל ושתה בביתו, והוזמן לחתונות אחריו. הוא נתן אמון בג'בארין, ולא חשד בו.

כן ציין כי ג'בארין החליף חברות שכן לא הסתדר עם השותפים (ת/48).

יאמר כבר עתה כי גרסת הנאשם לפיה סמך על ג'בארין ולכן לא העמיק בבדיקותיו לגבי החברות השונות עימן לכאורה עבד, אינה מהימנה, ואינה מתיישבת עם נסיון החיים. זאת במיוחד כאשר

מדובר בתשע חברות שונות, ובחשבוניות שהסתכמו בכ-7 מליון ₪.

התרשמתי כי הנאשם ניסה להרחיק עצמו מעצם החלפת החברות וממשמעות הדבר, ולכל הפחות עצם את עיניו מלראות את התמיהות והקשיים הרבים אשר ייסקרו להלן, ואשר מעידים על התנהלות עסקית שאינה מקובלת ואשר אין בידי לקבל את הטענה כי נעשתה בתמימות.

ביתר שאת נכונים הדברים בשים לב לגרסאות הנאשם בסוגיות הבאות:

בדיקת הבעלות בחברות:

הנאשם העיד כי לא התעורר בלבו כל חשד באשר לחברות לגביהן הוצאו החשבוניות. לדבריו קיבל מג'בארין מסמכים בדבר ניכוי מס במקור, תשלומים שונים ויפוי כח, ורק לאחר שהעבירם לרואה החשבון וקיבל ממנו אישור, החל לעבוד עם החברות. עם זאת, כאשר התבקש להבהיר מה בדיוק אמר לו רואה החשבון, השיב כי נאמר לו שהחברה עובדת ושהכל תקין.

גם ג'בארין העיד כי כאשר הציג חשבוניות לנאשם, התקשר הנאשם אל רואה החשבון שלו ומסר לו את מספר הח.פ.; רואה החשבון אמר כי הכל בסדר ומופיע במחשב מס הכנסה.

רואה החשבון, עומר סולטן, עמד על כך שבדיקתו את החברות הינה טכנית, ומלמדת אך כי החברות קיימות ומקיימות פעילות עסקית; **הא ותו לא**. העד הבהיר כי בהתאם לנוהל העבודה לפיו הוא פועל, הוא אכן מנחה את לקוחותיו לבצע בדיקה במשרדי מע"מ בשאלת קיומו של תיק לקבלני המשנה, טרם תחילת העבודה. כן עמד באופן נחרץ על כך שהנחה את הנאשם, כמו את כל לקוחותיו, **לדאוג לזיהוי הקבלן, למסמכי היסוד של החברה ולחזו ההתקשרות**. העד הבהיר כי הבדיקה במשרדי מע"מ מאפשרת אך לוודא את קיומו של תיק, ובכלל זה אם קיים אישור ניכוי במקור ואישור ניהול ספרים. אולם בדיקה זו אינה מאפשרת לבדוק אם בעלי החברות הרשומים במע"מ הינם הגורם אשר בפועל מתקשר עם הנאשם. לפיכך, הינחה כאמור את הנאשם לזהות את האדם עימו הוא מתקשר, ולערוך עימו חוזה.

העד עמד על כך שקיימים נהלים מקובלים באשר לפעולות חברה, בעת העסקת קבלני משנה. הוא הבהיר כי תפקידו בהנהלת החשבוניות מסתכם בקבלת החשבוניות ורישומן, ואולם הוא אינו יודע מי עומד מאחוריהן. לפיכך, לא ביקש מהנאשם את יפוי הכוח אשר נטען כי הנאשם קיבל מג'בארין ואשר התירו לו לכאורה לפעול בשם החברות. כך גם לא ביקש מהנאשם להציג בפניו את מסמכי ההתאגדות של החברות, לראות את מסמכי ההתחשבות של הנאשם עם קבלני

המשנה, או לדעת מי מספק בפועל את החשבונות לנאשמת. הוא הבהיר כי השאלות בנושא מלמדות על אי הבנת תפקיד רואה החשבון, אשר אינו מבצע בדיקות שכאלה עבור הלקוח.

התרשמתי כי פנייתו של הנאשם לרואה החשבון שלו היתה ניסיון להכשיר את ההתקשרות הפיקטיבית עם החברות השונות, ואין להסיק ממנה העדר יסוד נפשי להתחמק מתשלום המס. בדיקת רואה החשבון באתר רשות המיסים כי חברות או עוסקים מקיימים פעילות אין בה כדי להעיד כי הנאשם אכן התקשר עם חברות אלו, ונהיר כי רואה החשבון לא יכול היה לדעת עם מי התקשר הנאשם בפועל. חרף הנחיית רואה החשבון את הנאשם לערוך חוזה עם הגורם עימו הוא מתקשר, ולדאוג לזיהוי הקבלן ולמסמכי היסוד, לא עשה כן הנאשם, אלא הסתפק בבדיקות שטחיות אשר אין בהן כדי ללמד דבר על זהות הגורם עימו לכאורה עבד.

הנאשם הצטייד במסמכים אותם ניתן להוציא דרך האינטרנט ולא קיבל מסמכים מהחברות עצמן או מבעליהן. על חלק מהמסמכים מופיע כי הופקו דרך האינטרנט. בניגוד לטענת ההגנה לפיה עשה הנאשם כל שיכול היה טרם ההתקשרות עם קבלני המשנה, הרי שלגבי חלק ניכר מהחברות הרלוונטיות הוא לא קיבל לידי מסמכים משמעותיים, וחוקר המע"מ אבישי אליהו עמד על כך כי בקלסרי הנהלת החשבונות של הנאשם נמצאו מסמכים לגבי חלק מועט מהחברות הנדונות, כאשר לגבי חלקן לא נמצאו כלל מסמכים (ר' כדוגמא את עדויות החוקרים באשר לחברת "נאדר מוסטפא" ולחברת "האחים זבה").

לשיטת הנאשם עצמו, באשר לחברת "העבודה הטובה", אף שג'בארין טען כי הוא שותף בחברה זו, הרי שהוא "טרם הספיק" להציג בפניו מסמכים של החברה (ת/48), והנאשם קיזז את החשבונית של החברה מבלי לקבל מג'בארין כל מסמך לגבי החברה ובעליה.

נוכח דברים אלו, הרי שעדות הנאשם כי קיבל אישורי ניכוי מס או מסמכי יסוד של החברות - ראשית, אינה עולה בקנה אחד עם המסמכים אשר נתפסו ברשותו לגבי כלל החברות, ושנית אין בה כאמור כדי ללמד על תקינות העסקאות אשר בוצעו, אלא אך כי החברות אכן קיימות.

בכך פעל הנאשם בניגוד לעצת רואה החשבון שלו, ובניגוד לשכל הישר ולנסיון החיים המלמדים כי מי שמתקשר עם חברות מרובות ועושה עימן עסקאות במליוני שקלים, יזהה את בעליהן, ויקפיד על קבלת מלוא המסמכים הרלוונטיים (ר' בהקשר של העדר הבדיקה את ע"ש (תל-אביב-יפו) 111/00 - בלנקו אלכסנדר נ' מעמ פת, תק-מח 2004(2), 5036).

העדר יפוי כח של החברות:

הנאשם טען כי קיבל לידי יפוי כח מאת ג'בארין לפעול בשם החברות. זאת, אף שג'בארין עצמו העיד כי אינו זוכר אם סיפק לנאשם יפוי כח כאמור. משנשאל היכן מצויים יפוי כח אלו השיב באופן מסויג - "יש לי קלסר, אולי אני לא אמצא את זה". כן השיב כי יפוי הכח נמצאים בביתו, ובהמשך טען כי אולי זרק אותם (ת/48 ור' גם ת/51). לשיטתו, אף לאחר שביצע חיפוש בביתו, לא מצא את יפוי הכח של קבלני המשנה (ת/49). עוד יצוין כי חרף עדותו כי ככלל קיבל יפוי כח של החברות, הרי שמשנשאל לגבי חברת "י. אלחרר" טען כי "יתכן שג'בארין הציג בפניו יפוי כח, ולגבי חברת "העבודה הטובה" טען כאמור כי כלל לא ראה כל מסמך של החברה (ת/48).

גם בבית המשפט העיד כי קיבל מג'בארין יפוי כח המתירים לו לפעול בשם החברות השונות, ותיק אותם בתיקו, אולם

לא מצא אותם כשחיפשו (ע' 66). כאשר נאמר לו כי בחקירה טען כי זרק את יפוי הכח של חברת "בנין עלית" - שלל את הדברים (ת/48 עמוד 6, וראה ע' 72 לפרוטוקול).

חתימה על הסכמים:

הנאשם טען כי **חתם על הסכמים עם החברות** באמצעות ג'בארין. לדבריו עשה כן בהנחיית רואה החשבון שלו (בהלימה לעדות רואה החשבון). ואולם, אף שלטענת הנאשם חוזים אלו נמצאים בקלטריו, לא נמצא להם זכר בקלטריו שנתפסו ברשותו (ת/48 ות/50, ת/32, ת/33, ועדות החוקר אליהו). כאשר עומת הנאשם עם עובדה זו, השיב כי "יתכן שההסכמים נפלו (ע' 64, ש' 21-15).

דרך ההתחשבות עם קבלני המשנה:

בת/48 ובעדותו, משהתבקש הנאשם לפרט עבור אילו פועלים קיבל את החשבוניות, השיב כי ההתחשבות נעשתה על בסיס כרטיס העובד של אולמות האירועים. בגרסה אחרת טען כי ערך בעצמו דו"ח ובו כמות הפועלים ומספר הימים בהם עבדו, והישווה אותו לרשימות שערך ג'בארין (גרסה העולה בקנה אחד עם עדות ג'בארין בפניו). אלא שכל זכר למסמכי ההתחשבות לא נמצא בחיפוש שנערך במשרדי הנאשמת, והנאשם לא המציאם עד עתה. לפיכך, לא ניתן היה לבחון את גרסת הנאשם באשר להתחשבות שלטענתו ערך. הנאשם טען הן כי זרק את הרשימות שהיו ברשותו, שכן לא היה לו צורך בהם, והן כי ג'בארין נטל את ההתחשבות על מנת להציגה לפועלים.

גרסת הנאשם כי השליך כל פרט באשר להתחשבות שביצע עם ג'בארין, ומצב הדברים בו אינו יכול לספק כל הסבר או ראיה לכמות הפועלים שעבדה אצלו, לשכר אותו הרוויחו, למקומות העבודה בהם עבדו, למועדי העבודה וכיוצא בזה, אף שחלפו שנים ספורות מעת ביצוע העבודה - אינה עומדת במבחני ניסיון החיים והשכל הישר, בעיקר נוכח העובדה כי מדובר כאמור במיליוני שקלים.

העדר פירוט על גבי החשבוניות:

בדומה להעדר הראיות בדבר דרך ההתחשבות, כמתואר לעיל, הרי שגם החשבוניות אותן ניכה הנאשם נעדרות פירוט ממשי, למעט ציון כי ניתנו "עבור הספקת עובדי כח אדם וניקיון", או נוסח דומה אחר. על חשבוניות ספורות צוינו בנוסף גם מספר העובדים והעלות לשעה (ר' ת/40), בעוד שעל אחרת לא צוין כלל תאריך החשבונית, ואף לא ברור עבור איזה חודש שולמה (ת/38). זאת חרף תשובת הנאשם לאישום, אשר גרסה כי החשבוניות מפורטות.

בני שזו, ראש מדור חקירות במכס, ציין בהקשר זה כי לא נכתב בחשבוניות כמה עובדים עבדו, כמה שעות, מתי, היכן, ומה הסכום ששולם עבור כל עובד. הוא עמד על כך שמקובל למצוא פירוט שכזה בחשבונית, או הפניה על גבי החשבונית למסמך המפרט את הדברים, ודאי בסכומים כה גבוהים (בדומה העיד גם החוקר אליהו).

אף ספחי ההמחאות של הנאשמת (ת/23), נעדרי פירוט, וכוללים לכל היותר, מלבד ההצהרה כי מדובר במשכורת עובדים, ציון עבור איזה חודש מדובר.

בהתאם לסעיף 9(א) **להוראות מס הכנסה (ניהול פנקסי חשבוניות), התשל"ג-1973**, על חשבונית להיות מפורטת באופן שיאפשר לזהות את תאור הטובין, הכמות, היחידה לפיה נמדדת הכמות, מחיר היחידה, ועוד (ר' ע"א 4069/03 מ.א.ל.ר.ז. שיווק מתכות בע"מ נ' מנהל מכס ומע"מ באשר לפרטים שעל חשבונית לכלול, בהתאם לסעיפים 47(ב)

ו-47(ג) לחוק מס ערך מוסף).

לא למותר לציין כי כאשר התבקש הנאשם לעיין בחשבוניות ולהבהיר כמה עובדים סופקו לו בגין חשבוניות אלו, היכן בוצעה כל עבודה, וכמה שעות עבדו על פי הנטען, השיב כי אינו זוכר, וכי אין ברשותו פרט כלשהו בנוגע לפועלים, שכן ג'בארין לקח עמו את כל המסמכים.

עוד יצוין, כי חלק מהחשבוניות שנוכו מעוררות סימני שאלה אף מהתבוננות בהן. כך, בחשבוניות חברת "י. לאחר שיווק וסחר בע"מ", נכתב בכותרת המשנה המודפסת כי החברה עוסקת בבניה, שיבוצים וכח אדם, שעה שחלק מהחשבוניות של חברת "אחים זהבה לבניה ושמירה בע"מ", הוצאו על שם "אחים זהב לבניה ושמירה בע"מ", כאשר בחותמת נכתב שמה הנכון של החברה.

נוכח האמור לעיל - נעדרות החשבוניות פירוט הנדרש בחוק, באופן המעורר תמיהה, וזאת נוסף על האמור לעיל בכל הנוגע להעדר ראיה בדבר דרך ביצוע ההתחשבנות.

כתיבת החשבוניות:

בשונה מהנהוג במגזר העסקי, גרסת הנאשם הינה כי בפועל הוא שמילא את פרטי רוב החשבוניות - של תשע החברות כאמור. לטענתו, בסוף כל חודש הביא עמו ג'בארין פנקס חשבוניות, וביקש ממנו למלא בעצמו את הפרטים, כיוון שג'בארין אינו יודע לכתוב בעברית (ת/48). לדבריו, ג'בארין חתם על החשבוניות בחתימת ידו ובחותמת החברה. בעדותו אישר הנאשם כי הוא שכתב את הפרטים בחשבוניות (אף שלגבי חשבוניות "בנין עלית" טען כי לא הוא כתב את החשבוניות, חרף הדברים שמסר בענין זה בחקירתו (ת/45)).

לא למותר לציין כי לגרסת ג'בארין עצמו בבית המשפט, החשבוניות אותן הביא כבר היו חתומות, ולטענתו נאמר לו כי הן נחתמו על ידי בעלי החברות. העד הבהיר כי אינו קורא עברית ואינו מבחין בין החשבוניות והחברות השונות הכתובות בהן, ולפיכך הנאשם הוא שכתב את הפרטים, בחשבוניות שהובאו חתומות. לדברי העד, הוא כלל אינו יודע אם החשבונית התאימה לאותו חודש, אם לאו, על שם איזו חברה הוצאה, ומה כתוב בה.

למותר לציין כי עצם העובדה כי הנאשם הוא שמילא את רובן של החשבוניות הינה מחשידה, כמו גם הסתירה שבגרסאות הנאשם והעד בכל הנוגע לשאלה אם החשבוניות נחתמו בפני הנאשם, שמא כבר הובאו חתומות.

אופן ביצוע התשלום:

אין חולק כי רובו המכריע של התשלום ע"י הנאשמים נעשה במזומן (80% לטענת החוקרים). לטענת הנאשם, ג'בארין ביקש ממנו לעשות כן על מנת שיוכל להעביר את התשלום לפועלים, וכך נעשה, למעט מספר צ'קים בסכומים קטנים (ת/50, וכן עדות הנאשם וג'בארין). לטענתו, את הכסף באמצעותו שילם לג'בארין משך מחשבון הבנק (ת/48). **אלא שעיון בדפי החשבון של הנאשמת (ת/58, ת/59) אינו מגלה התאמה כלשהי בין המשיכות שבחשבון לבין טענות הנאשם לתשלום סכומי כסף גדולים מאד במזומן לקבלני המשנה, ואינו מגלה התאמה לסכומים הנקובים בחשבוניות.** לא נשמע מפי הנאשם כל הסבר כיצד אם כן שילם סכומי כסף אדירים אלו (למעלה מ-100,000 ₪ בממוצע לכל חשבונית).

עוד יצוין, כי התשלום במזומן נעשה בניגוד לסעיף 47 א(ב) לחוק. רואה החשבון העיד כי הוא מנחה את לקוחותיו

להשתדל לשלם בצ'קים. הנאשם טען כי רואה החשבון התיר לו לשלם במזומן סכומים כה משמעותיים, אם ירשום בספח המשיכה כי המשיכה נעשתה עבור הפועלים. כאשר נשאל היכן מצויים ספחים אלה, השיב בחקירה כי לא שמר אותם (ת/48), ובעדותו השיב כי הם כנראה נפלו.

זאת ועוד, אף הצ'קים הספורים אותם שילם, הושארו ככלל לגרסת הנאשם פתוחים, לבקשת ג'בארין (ע' 73).

מן הראיות עולה כי כמות הצ'קים שניתנו היתה מזערית ביחס לסכום החשבוניות הכולל, וכי אלו לא נפרעו בחשבונות הבנק של החברות. חלקם נפרע בחשבון אשתו של ג'בארין ברשות הפלשתינאית (ר' עדות ג'בארין עצמו בענין זה, וכן עדות רואה החשבון).

עוד יצוין, כי החשבוניות היו בעיקרן בסכומים גבוהים של כ-100,000 ₪ לכל חשבונית, שעה שרוב ההמחאות, הספורות ממילא, היו בסכומים של כ-18,000 ₪ לכל היותר לכל המחאה (ר' ת/56 ות/54).

נוכח דברים אלו נמצא כי לא הוצגו ראיות, מעבר לחשבוניות עצמן, כי הנאשמת שילמה את הסכומים הנקובים לג'בארין, או כי סכומים אלו הגיעו לידי החברות הרלבנטיות.

סיכום ומסקנות

הראיות אשר נסקרו לעיל מלמדות כי הנאשם ניכה חשבוניות בסכומים מצטברים של למעלה מ-7 מיליון ₪, כאשר לטענתו פעל אל מול ג'בארין, אשר היה בעליהן או מיופה הכח, מורשה החתימה וכיוצא בזה, של 9 חברות שונות. כאמור, אף ההגנה מסכימה בסיכומיה כי החשבוניות לא הוצאו על ידי החברות הרלוונטיות, ולא נסתרה עדות רוב בעלי החברות כי לא ביצעו את העבודה, כי החשבוניות אינן שלהם, וכי לא קיבלו את התשלומים. לפיכך החשבוניות אינן משקפות תשלום עבור עסקאות אמת בין הנאשם לחברות אלו, והינן פיקטיביות.

צל כבד מוטל על השאלה האם בוצעו בפועל העבודות תמורתן הוצאו החשבוניות. זאת בהצטבר הנתונים בדבר העדר הימצאם של חוזים עם מי מהחברות, העדר הימצאם של יפויי כח, היעלמם של ספחי המשיכה הנטענים מהבנק, תדפיסי חשבון הבנק של הנאשמת המלמדים כי אין אינדיקציה לביצוע התשלומים בגין הוצאו החשבוניות, העדר תחשיב כלשהו לגבי העסקאות, ועוד.

עם זאת, נוכח עמדת המאשימה לפיה הנאשמים ביצעו את העבודה הנטענת, אף אם לא באמצעות החברות מהן לכאורה ניתנו החשבוניות, זוהי נקודת המוצא בניתוח הראיות וגרסת הנאשם. במצב דברים זה, אני מוצאת כי כטענת המאשימה לא היה מקום לחקור את מקבלי השירות או את הפועלים (בנוסף לכך שממילא לא נמצאו רשימות כלשהן של הפועלים הרלוונטים, ולא נודעה זהותם).

נמצא כי הראיות מערבות את הנאשם באופן נסיבתי בביצוע העבירות המיוחסות לו. לפיכך יש לבחון אם היה הנאשם מודע לכך שהחשבוניות אינן משקפות עסקאות עם הצד האמיתי לעסקאות אלו, ולו ברמה של עצימת עיניים. ההלכה באשר לראיות נסיבתיות מורה כי אם המסקנה המרשיעה גוברת באופן החלטי על כל תזה חלופית, מוכחת אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. בחנתי האם הנאשם סיפק הסבר מניח את הדעת לראיות אלו, ואין לי

אלא להשיב לשאלה זו בשלילה, לגבי רובן של החשבוניות - אם כי לא לגבי כולן, כפי שיפורט להלן.

כמבואר לעיל, הנאשם יכול היה לדעת על נקלה כי לג'בארין אין כל חלק או מעמד בחברות, באמצעות בחינת מסמכי רשם החברות, אשר נמצאו ברשותו באופן חלקי, וככלל הוצאו באמצעות האינטרנט. הובהר כי המסמכים אותם ניתן להפיק באמצעות האינטרנט אינם ערובה לתקינות החשבוניות, להבדיל מיפויי כח אותם לא ניתן לקבל באמצעות האינטרנט, ואלו - לא נמצאו בספרי הנאשם. יתרה מכך - הנאשם אישר כי שמו של ג'בארין אינו מופיע במסמכי רשם החברות שנתפסו ברשותו. בנסיבות אלו לא ניתן לקבל את הטענה כי הנאשם לא ידע ולא יכול היה לדעת כי ג'בארין מציג לו מצגי שווא לפיהם הוא מוסמך לפעול בשם החברות, וכי הנאשם עשה כמיטב יכולתו על מנת לבדוק את האישורים הרלוונטיים.

חרף גרסת הנאשם כי חתם על הסכמים עם החברות השונות, לא עלה בידו להציג ולו הסכם אחד עליו חתם. הוא אף לא הציג יפוי כח כלשהו, הגם שלטענתו ג'בארין מסר לו יפויי כח על מנת לאשש את הטענה כי הוא יכול לפעול בשם החברות השונות, ולמן ההתחלה היה סקפטי בחקירתו באשר לאפשרותו למצוא את יפויי הכח הנטענים.

לגרסת הנאשם הוא פעל אל מול ג'בארין בלבד, למעט בענין תאאר וסלמאן, כפי שיפורט להלן, ולא ידע דבר אודות קבלני המשנה עימם לכאורה חתם על הסכמים.

בנסיבות בהן החברות עימן לכאורה עבד הנאשם הוחלפו בתדירות גבוהה, נדרש הנאשם לתהות בדבר הקשר של ג'בארין לחברות, ואם הוא מורשה לנפק חשבוניות מטעמן. למעט את תאאר, וייתכן כי גם את סלמאן, הנאשם לא פגש מעולם מי מבעלי חברות אלו, ונסמך על דבריו של ג'בארין לבדו כי הוא שותף בחברות או מיופה כוחן, שעה שג'בארין לא היה המנהל הרשום או הבעלים בחברות השונות, ולא היה לו כל מעמד חוקי בחברות, אשר נפתחו במקומות שונים בארץ - בפסגת זאב, באשדוד, באשקלון, כפר קאסם ועוד.

לגרסתו שילם מליוני שקלים במזומן, חרף העובדה כי התנהגות זו אינה מקובלת בעסקים. אף שידע זאת ולפיכך פנה לעצת רואה החשבון שלו, ספחי הבנק אותם הינחה אותו רואה החשבון לשמור - נעלמו ולא נמצאו עוד.

בנוסף, לא נמצאו כלל ראיות כי הנאשם אכן שילם לג'בארין או לחברות את סכומי הכסף הניכרים המצויינים בחשבוניות. הצ'קים הבודדים שנמצאו נפרעו בחלקם בשטחי הרשות הפלשתינאית, והיו בסכומי כסף נמוכים באופן משמעותי מסכומי המזומן אשר על פי הנטען שולמו. יצוין בהקשר זה כי לעדות רואה החשבון של הנאשם, כרטסות הנאשמת אופסו על ידי הלוואת בעלים, ולא נמצאה ראיה לרובם של התשלומים הנטענים.

יוזכר כי לעדות ג'בארין עצמו, שלוש פעמים ביקש ממנו הנאשם ל"נפח" את החשבוניות, כך שהן יכללו יותר עובדים מאלו אשר סיפק ג'בארין בפועל, בניגוד לחוק. אף זוהי עדות לכך שהנאשם ידע כי החשבוניות אינן מתעדות את שהתרחש בפועל, וכי ניתן לשיטתו להגמיש אותן בהתאם לצרכיו.

אף אם אקבל את הטענה כי יתכן שבעל חברה יתבקש בהזדמנות כזו או אחרת למלא בעצמו את פרטי החשבוניות אותן הוא מקבל, הרי שדפוס התנהלות זה אינו מקובל בהתחשב במספר הרב של החשבוניות בהן מדובר ובסכומן, ובכך שהדבר נעשה במהלך כל ההתנהלות של הנאשם עם ג'בארין, כאשר הנאשם לטענתו מתבקש למלא לא רק את פרטי

הנאשמת ומהות העסקה, אלא אף את הסכומים הנקובים בחשבוניות. **העובדה כי הנאשם הוא שכתב שוב ושוב את הפרטים בחשבוניות כל החברות הרלבנטיות - אינה גרסה סבירה ואינה מתיישבת עם שיטות עבודה תקינות ומקובלות.**

מכלול ההתנהלות המתוארת היה בו כדי להדליק מספר רב של נורות אזהרה, והינו כה חשוד עד כי לא ניתן לקבל את גרסת הנאשם כי לא שת ליבו לכך, וכי לא עצם את עיניו בפני המחשבה שמא לא

פועל ג'בארין בשם כלל החברות הנדון.

ערה אני לפסק הדין בע"פ (מרכז) 31531-04-14 - גיא קריצ'בסקי נ' מדינת ישראל, תק-מח 2014(4), 26500(30/11/2014), אשר ניתן לראות בו קווי דמיון לעניינו. עם זאת, דומה כי בחינת פסק הדין באותו ענין מלמדת כי נמצאו באותו מקרה ראיות חיצוניות אשר תמכו בטענות הנאשם כי נפל בעצמו קורבן למרמה, וזאת בעדויותיהם של שבעה עדים. נקבע כי מעדויותיהם עלתה תמונה כי הם עבדו אצל קבלני המשנה, וטעו בעצמם באשר לזהות הבעלים אצל אותם קבלני משנה. באופן דומה העיד גם בעלי חברה נוספת אשר נפל קורבן לאותה מרמה.

כמפורט לעיל, שונה המצב בעניינו. איני נותנת אמון בנאשם, אשר גרסאותיו השתנו בנושאים מהותיים, בחלק מן הסוגיות היתה עדותו כבושה, והוא לא הציג כל ראיה מטעמו שיהיה בה כדי לתמוך בגירסתו.

יצוין בהקשר זה כי עד ההגנה היחיד מטעם ההגנה, מר יצחק שם טוב, הינו אחראי על התחזוקה והניקיון באולם "כתר הרימון". העד העיד כי לפני מספר שנים הציג לו הנאשם באופן חד פעמי אדם ממוצא ערבי אשר את פרטיו לא זכר, ואמר לו כי הוא קבלן המשנה שלו והוא שמביא את הפועלים. לדבריו, לא היה לו כל קשר עם אותו קבלן משנה והוא ראה אותו פעם אחת בלבד. העד עמד על כך כי אינו עוסק בחשבוניות או בתשלומים במסגרת תפקידו.

איני מוצאת כי יש בעדות העד כדי לתמוך בטענה כלשהי של ההגנה, שכן כאמור אין המאשימה חולקת על כך שעבודת הפועלים בגינה שילמו הנאשמים בוצעה.

כאמור, ריבוי חילופי החברות - 9 במספר, על פני תקופה בת כ-4 שנים, כאשר 7 החברות האחרונות הוחלפו בתוך כשנה ומחצה, וכל אחת מהם סיפקה בין חשבונית בודדת ל-4 חשבוניות בטרם הוחלפה באחרת, כאשר הנאשם נמנע מלבחון את זהות הבעלים בחברות השונות, ונסמך על דבריו של ג'בארין אשר כלל לא היה מורשה לפעול בחברות אלו, אינו מאפשר לקבל את טענת הנאשם כי סבר בתמימות כי יש מקום לסמוך על מילתו של ג'בארין.

נוכח כלל סימני האזהרה אשר פורטו לעיל, העדר קיומם כאמור של חוזים, ספחי משיכה, הוכחות למשיכת המזומן, ועוד, איני סבורה כי ניתן להסיק מהראיות מסקנה שאינה מפלילה.

עם זאת - שונה הדבר בכל הנוגע לשתי החברות הראשונות אשר את חשבוניותיהן ניכה הנאשם, ואשר בעניינן קם בליבי ספק. שכן כחריג להתנהלות הנאשם עם רובן של החברות, ולכך שלטענת הנאשם עצמו לא פגש את בעלי החברות הרשומות, מצויה ההתקשרות עם עוסק מורשה תאאר אשהב, ועם ס. סלמון בע"מ.

במה דברים אמורים?

תאאר אשהב נרשם כאיש קש - תחילה כעוסק מורשה, ובהמשך כחברה בע"מ. מאחר שהחשבוניות אותן ניכה הנאשם הינן של תאאר כעוסק מורשה, אתייחס להלן אליהן. תאאר העיד כי הוא נרשם כעוסק מורשה לבקשת נאסר ג'בארין, ובהמשך פעל עם אברהים ג'בארין. הוא הבהיר כי פעל כאיש קש וביצע את הפעולות הרשמיות - כתיבת חשבוניות, משיכת כספים מהבנק, וחתימה על חוזים, תמורת כאחוז עד אחוז וחצי מהחשבוניות. כן יפה את כוחו של ג'בארין לפעול בשמו, ובכלל זה בחשבוניות הבנק. העד הבהיר כי רישומו כעוסק מורשה וכבעלי החברה היה פיקטיבי לחלוטין, וכי אינו יודע דבר באשר לעובדי החברה/העוסק - הוא אינו יודע מי היו הלקוחות או הפועלים, כמה פועלים עבדו, מה שכרם, וכיוצא בזה. לדבריו, נהג ללכת אל הנאשם עם ג'בארין, כדי לקבל תשלום ולמסור חשבוניות, אף שהבהיר כי כלל אינו יודע אם נעשתה העבודה, ועמד על כך שהקשר של הנאשם היה עם ג'בארין ולא עימו. כן ציין כי למיטב ידיעתו הנאשם ראה את יפוי הכוח אותו נתן לג'בארין.

הנאשם עצמו טען בהודעתו כי עבד עם אשהב תאאר, וכי תאאר הינו "**עובד טוב מאוד**" (ת/47). בהודעה נוספת (ת/48) טען כי תאאר הגיע אליו עם ג'בארין, אשר אמר לו כי תאאר הוא בעלי החברה. משנשאל כמה פעמים ראה את תאאר השיב כי זה היה מגיע עם ג'בארין בכל פעם שבוצעה התחשבות. זאת, אף כי במסדר זיהוי תצלומים לא זיהה את תאאר.

כמובהר לעיל, השאלה הניצבת לפניי אינה אם תאאר שימש כאיש קש, ועל כך אין חולק - אלא אם ידע זאת הנאשם. לאחר שבחנתי את הראיות, אני סבורה כי חרף האמור לעיל בדבר החברות האחרות המצויינות בכתב האישום, הרי שבכל הנוגע להתקשרות עם אשהב תאאר, קיים ספק באשר ליסוד הנפשי ולמודעות הנאשם למערכת היחסים שבין תאאר לג'בארין. כאמור, תאאר עצמו הגיע לפגישות אצל הנאשם, ואף יפה את כוחו של ג'בארין לפעול בשמו (נ/1). לענין זה אני סבורה כי יש חשיבות לכך שיפוי הכח לא נמצא בספרי הנאשמים אלא במקום אחר, ודי בעדותו של תאאר בענין זה, כמו גם בעצם הימצאותו של יפוי הכח.

אף אם ג'בארין הוא שערך עם הנאשם את המשא ומתן וסיפק לו את העובדים, אין בכך כדי ללמד כי מבחינת הנאשם בהכרח היה פסול בהתקשרות זו, וקיים ספק האם יכול היה הנאשם לדעת את טיב ההסכם שבין ג'בארין לתאאר ואת טיב יחסיהם האמיתיים.

מודעת אני לכך כי הנאשם טען בת/47 כאמור, כי תאאר הינו עובד טוב מאוד ולא הזכיר כלל את ג'בארין בחקירה זו, שעה שאין חולק היום כי תאאר לא עבד אצל הנאשם, ודאי שלא עבד טוב. כן מודעת אני לכך שהנאשם כלל לא זיהה את תאאר במסדר זיהוי, ודברים אלו מטילים צל על מידת תם הלב של הנאשם באשר להתקשרות עם תאאר.

אלא שלצד הראיות כנגד הנאשם בענין זה, קמה גם האפשרות, ולו אפשרות קלושה - כי הנאשם טעה לסבור כי ג'בארין אכן מורשה לפעול בשם החברה. זאת בשונה מהחברות האחרות, אשר בעליהן טענו כאמור כי כלל לא ביצעו עבודה עבור הנאשם, לא נתנו לו חשבוניות, לא הכירו אותו, ואשר הנאשם כאמור לא פעל בצורה מינימלית על מנת לברר אם ג'בארין מורשה לפעול בהן.

נוכח דברים אלו, אני מוצאת כי קיים ספק באשר לניכוי החשבוניות של תאאר, והנאשם מזוכה מהעבירות הנוגעות לתאאר (16 חשבוניות).

בחנתי האם בזיכוי זה של הנאשם יש כדי להשפיע על החשבוניות שניתנו לחברת חמאדה מולאזם, אשר אף היא סיפקה חשבוניות לנאשמים, ואשר הינה למעשה חברת תאאר אשהב, לאחר ששונה שמה. גרסת הנאשם בענין זה היתה כי

ג'בארין שינה את שמה של החברה ואמר לו כי הוא שותף ובעלים בה. לגרסתו, ביקש מג'בארין להציג בפניו את חמאדה ואולם ג'בארין לא עשה כן. כאשר הוצגו לו המסמכים של החברה, אישר כי שמו של ג'בארין לא מופיע במסמכים אלו.

יתרה מכך - בחינת הראיות מלמדת כי **הנאשם ניכה חשבונית של חברת חמאדה מולאזם מתאריך 30.6.11 (ת/38), אף שבתאריך זה טרם החליטה החברה לשנות את שמה** (ר' ת/9 באשר להחלטת החברה לשנות את שמה ובאשר לרישום השינוי ברשם החברות). מכאן, שהפיקציה לגבי חברה זו זועקת - **הנאשם קיבל חשבונית על שם חברה שטרם היתה קיימת, הכל לכאורה בשל אמונו בג'בארין**, אשר לא הציג בפניו כל מסמך. בנוסף, מגרסתו שלו נלמד כי ביקש לראות את חמאדה, אך זה לא הוצג בפניו. לפיכך, גם בגרסת הנאשם יש כדי ללמד כי חשד בנסיבות, ואולם עצם עיניו והעדיף להמשיך לעבוד עם ג'בארין, חרף נורת האזהרה שנדלקה לפניו.

נוכח דברים אלו, איני מוצאת כי קם ספק בענין חברת חמאדה מולאזם.

כאמור לעיל, נמצא כי קם ספק גם באשר לחשבוניות חברת ס. סלמון בע"מ אותן ניכה הנאשם. זאת, שכן גם בנוגע לחברה זו, ובניגוד לשאר בעלי החברות (למעט תאאר), בחקירתו הראשונה טען הנאשם כי עבד מול בעלי החברה - בחור בשם סולימאן. הנאשם אף זיהה במסדר זיהוי את סלמאן אבו סרייה (הרשום אכן כבעלי החברה). כשנשאל כיצד הכיר אותו השיב כי סלמאן חיפש עבודה, יצר אתו קשר והחל לפעול כקבלן משנה שלו (ת/47). לדבריו קיבל מסלמאן אישור על ניכוי מס במקור ומסמכים מרשם החברות. הוא שילם לו במזומן, וקיבל ממנו את החשבוניות, עליהן חתם סלמאן בפניו. אף כאשר נאמר לו כי סלמאן הינו טבח אשר לא סיפק עבורו עובדים, שב וטען כי עבד מולו וסיפק לו פועלים.

בהודעה מאוחרת יותר של הנאשם (ת/50), שינה טעמו וטען כי שילם לג'בארין ולא לסלמאן, וג'בארין הוא שנתן לו את חשבוניות החברה, כאשר לעיתים התלווה סלמאן לג'בארין.

סלמאן אבו סרייה העיד כי הינו עוזר טבח. לדבריו שימש כאיש קש עבור נאסר ג'בארין, אשר פתח את חברת ס. סלמון על שמו. העד עמד על כך שנאסר הוא שניהל את החברה בפועל, ואילו פעולות העד התמצו במשיכת כסף מחשבון הבנק או הפקדתו, ובביצוע תשלומים שונים כפי שהינחה אותו נאסר. הוא עצמו מעולם לא ערך חוזים מול הלקוחות, הוא אינו יודע כלל אילו עבודות עשתה החברה, ולא הכיר עובד כלשהו בחברה. הוא לא נתן יפוי כח לפעול בשם החברה ואינו יודע למי נתן נאסר את החשבוניות. העד שלל הכרות עם הנאשמים או אם אברהים ג'בארין, והעיד כי לא סיפק לנאשם כל עבודה או פועלים. כן שלל כי ראה את הנאשם טרם הדין בפניו.

גם בחקירותיו ברשות המיסים הכחיש את טענת הנאשם כי פגש בנאשם ומסר לו חשבונית (נ/15 ונ/17). הוא עמד על כך כי עבד כעוזר טבח באולם אירועים, ולא פעל אל מול הנאשמים. לא למותר לציין כי לדבריו לא היו כלל פועלים בחברה, וכי נאסר התעסק בניירת בלבד.

הנאשם, כאמור, טען מנגד כי פגש בסלמאן, ואכן זיהה אותו במסדר זיהוי, חרף טענת סלמאן כי מעולם לא פגש בנאשם.

לאחר שבחנתי את הראיות, אני סבורה כי גם באשר לחברת ס. סלמון קם ספק באשר לידיעתו של הנאשם כי עסקין באיש קש, וכי העסקאות אותן ביצע אינן במהותן מול חברה זו. הספק שנותר לגבי התקשרות זו הינו קל שבקלים - נוכח הנסיבות המחשידות הקיימות למכביר גם באשר להתקשרות זו, ובכללן העדר הסכם כתוב,

העדר ראיה להתחשבות ולתשלום, הכל כפי שפורט לעיל באשר לחברות האחרות. אף גרסת הנאשם כי סלמאן חיפש עבודה והוא שיצר קשר עם הנאשם אינה מהימנה עליי. יחד עם זאת, מאחר שבמקרה זה, כמו בענין תאאר, קיימת ראיה, ולו דלה, כי הנאשם הכיר את סלמאן (אותו זיהה כאמור במסדר), ועדות סלמאן כי שימש כאיש קש עבור נאסר ג'אברין, נמצא כאמור כי קיימת אפשרות כי הנאשם אכן טעה לסבור כי סלמאן הוא בעלי החברה, וכי התקשרות הנאשמת הינה אכן עם חברה זו. אשר על כן מזוכה הנאשם גם מניכוי החשבוניות של ס. סלמאן בע"מ (12 חשבוניות).

נוכח דברים אלו נמצא כי הוכחה אשמת הנאשמים מעבר לספק סביר, למעט כמפורט לעיל בכל הנוגע לחשבוניות של "ע.מ. אשהב ת'אאר לבניה ושיפוצים", ושל "ס. סלמון בע"מ", ובכך הם מורשעים.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, במעמד הצדדים